

det ikke længer Umagen værd at fortsætte Samtalen og gav sig med et Skuldertræk til at læse i en Avis.

I det samme blev Døren ud til Gaden revet op. Damer i Teatertørklæder og Herrer med Overfrakkerne hængende løst over Skuldrene stormede ustandselig ind og optog i Løbet af faa Minutter hver Siddeplads i den før næsten tomme Kafe. Der havde fundet en Førsteopførelse Sted paa den kongelige Scene denne Aften, og alle disse Mennesker førte med sig ligesom Luftningen af en bevæget Femteakts Sindsophidselse og Spænding. Det summede om Ørene med Forfatterens og Skuespillernes Navne; Rollerne drøftedes, og Stykkets Mening vakte mange Steder en lidenskabelig Diskussion. Men ogsaa Fritjof og de andre Kunstnere, af hvilke flere trods deres Ungdom allerede havde et almenkendt Navn, vakte efterhaanden megen Opmærksomhed mellem Gæsterne. Rundt om ved Bordene stak man Hovederne sammen, pegede og hviskede. Henne for sig selv i en Krog sad en ung, bleg Mand, der ligeledes samlede mange Øjne om sin mefistofeliske Skikkelse. Det var Digteren Povl Berger, en af den store Enevoldsens mange Elever og almindelig betragtet som literær Arvtager efter denne Sprogets Forfiner, der nylig var død under Udarbejdelsen af en Efter sætning. Per hørte nogle Damer ved Nabobordet tale interesseret om ham og hans Digte. Selv huskede han ham nu ogsaa fra Fritjofs store Bakkanal i „Gryden“. Det var ham, der var sprunget op paa en Stol for at udbringe Dr. Nathans Skaal og tilsidst i fjollet Vildskab havde knust Glasset mellem sine Fingre.

Og med eet faldt der en dyb Mistrøstighed over Per, mens han saae ud over denne Staahej. Han